

PAM JENOFF

*Diplomaadi
naine*

Pam Jenoff
The Diplomat's Wife
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Pam Jenoff
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09299715
ISBN 978-9949-25-807-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

1. PEATÜKK

Ma ei tea, mitu tundi või päeva olen vedelenud siin külmal, kõval põrandal, oodates surma. Mõnda aega näis mulle, et olingi juba surnud ja pimedas, vaikselt hauas, suutmata liigutada ega rääkida.

Mu paremas küljes sähvatab terav valu. Ma elan veel. Järgmisena taastub mu kuulmine tillukeste lainetena: rotid siblivad seinte taga, kusagil tilgub vesi, kuid ma ei ulatu selleni. Mu pea hakkab jääkülmal betoonil lamamisest tuikama.

Ei, ma pole kindlasti surnud. Elan veel, kuid kauaks mind enam pole. Näen vaimusilmas, kuidas vangivalvur minu kohal kõrgub, raudlatt kõrgele pea kohale tõstetud. Mu magu tõmbub krampi. Kas ma rääkisin midagi välja? *Ei rääkinud*, vastab hääl mu seest. *Sa ei öelnud sõnagi. Olid väga tubli.* See on mehehääl. Aleki, aga vahest hoopis Jacobi oma. Loomulikult ei saa see olla neist kumbki. Alek on surnud, gestaapo võttis ta kinni ja lasi maha. Jacob võib olla samuti surnud, kui neil Emmaga ei õnnestunud üle piiri saada.

Emma. Näen ikka veel tema nägu, mis raudteesillal mulle ülalt alla vaatas. Kui ta kummardus mind hüvastijätuks põsele

suudlema, olid tema huuled külmad. “Õnnistagu sind jumal, Marta.” Olin liiga nõrk, et midagi vastata, kuid noogutasin ja vaatasin, kuidas ta üle silla jooksis ja pimedusse kadus.

Kui Emma oli lahkunud, pöörasin pilgu maha, sillale. Minu selja taga oli lumi värvunud tumepunaseks ja plekk muutus iga silmapilguga suuremaks. Veri, taipasin. Minu veri. Aga võib-olla oli see mehe oma. Komandant vedeles liikumatuna vaid paari meetri kaugusel. Tema nägu oli rahulik, isegi süütu ilmega, ja sel hetkel sain ma isegi aru, miks Emmat oli tema poole tõmmanud.

Aga mina polnud komandandist hoolinud; ma olin ta tapnud.

Mu külg, mida oli tabanud komandandi püstoli kuul, hakkas põrgulikult tulitama. Kaugusest kostvad sireenid muutusid üha valjemaks. Kahetsesin korra, et olin palunud Emmal lahkuda, kuigi Emma oli tahtnud aidata mul põgeneda. Aga ma oleksin teda ainult pidurdanud ja me oleksime mõlemad vangi langenud. Nüüd oli vähemasti temal võimalus pääseda. Alek oleks minu üle uhke olnud. Jacob samuti. Nägin hetkeks Jacobit, kes minu kohale kummardus, pruunid juuksed tuules hõljumas. “Tänan sind,” sosistas ta. Ja siis kadus ka tema.

Gestaapo saabus ja ma lebasin, silmad suletud, soovides, et surm saabuks kiiremini. Kui nad taipasid, et olin tulistanud komandanti, näis mulle hetkeks, et nad tapavad mu sealsamas. Aga siis teatas üks neist, et kuule pole raisata, ja teine mainis, et mind tahetakse nagunii üle kuulata. Ja nii tõsteti mind sillalt üles. “Küllap ta soovib peagi, et oleksime ta siin tapnud,” ütles üks, kui mu hoolimatult auto tagaistmele heitis.

Nüüd tulevad mulle neid sõnu meenutades külmavärinad peale. Enamiku päevade puhul peavad need paika. See juhtus mitu kuud tagasi. Aga sellest võib sama hästi olla möödas ka aastaid; aeg sulab siin ühte, üksindust, nälga ja piina täis päevad näivad lõputud. Kõige raskem on seejuures taluda üksindust. Ma

pole terve selle aja näinud ühtki teist vangi. Vahel leban sein aäres ja mulle näib, et kuulen kõrvalkongist hääli või hingamist. "Halloo?" sosistan ja surun pea vastu pragu, kus sein ja põrand kokku saavad. Aga vastust ei tule.

Kui siis koridorist viimaks samme kostma hakkab, täidavad need mind alati hirmuga. Kas see on köögipoiss, kes vaatab mind oma tumedate, tühjade silmadega, kui hallitanud leiva ja pruuni veega kandiku maha asetab? On ta üks nende hulgast? Piinamine käib siin äkiliste, ootamatute hoogudena: päevi või nädalaid valitseb vaikus ja siis tuleb mitu satsi ühtejärge. Nad peksavad mind ja esitavad mulle ikka ja jälle ühtesid ja samu küsimusi. Kelle heaks sa töötad? Kes käskis sul komandant Richwalderi tappa? Anna meile nimed ja me lõpetame piinamise, lubavad nad. Aga ma pole midagi öelnud ja nad on lõpetanud alles siis, kui olen kaotanud meelemärguse. Paar korda on nad mind turgutanud ja siis peksuga otsast alanud. Enamikul kordadel nagu täna ärkan oma kongis, üksi.

Aga kõigest hoolimata pole ma midagi öelnud. Olen olnud tubli. See paneb mind sisimas endale naeratama. Aga siis mu rahulolu hajub. Ma arvasin, isegi lootsin, et see viimane peks teeb mulle lõpu. Hakkas värisema. Iga piinamine on eelmisest hullem. Ma ei suuda seda kauem taluda. Pean surema enne, kui nad siia jõuavad.

Järjekordne valusähvatus läbib mu külge. Natsid opereerisid mind kohe pärast seda, kui olin vangi langenud, ja eemaldasid kuuli. Tookord ei saanud ma aru, miks nad püüdsid mind päästa. Mõistagi eelnes see ülekuulamistele. Valu muutub tugevamaks ja ma hakkas higistama. Äkitselt muutub tuba külmaks ja ma vajun taas hägusse.

Ärkan mõne aja pärast. Õhk on mu oma rooja haisust paks. Kuulen kaugusest madalat ja võõrast kõminat. Tajun suletud

silmi valgust. Kui kaua aega on möödunud? Tõstan käed näo ette. Mu paremat silma katab värske ümmargune vildilatakas. Hõõrun vasakut silma ja pühin selle nurgast minema paksu rähmakorra. Pilgutan silma ja vaatas kongis ringi. Kõik on hägune, see on olnud nõnda seitsaadik, kui nad konfiskeerisid mu prillid. Näen kahvatut valguskiirt, mis on tunginud läbi üksiku tillukese, üsna lae all oleva akna ja helgib vastu loigust kongipõrandal. Mu kuivanud kõri valutab. Kui ma vaid suudaksin end vee juurde vedada. Aga olen liigutamiseks ikka veel liialt nõrk.

Müra lõpeb. Kuulen pea kohal samme, nüüd kostavad need juba trepilt. Valvurid tulevad. Võti keerab lukku ja ma sulen silmad. Kongiuks avaneb ja ma kuulen meeste madalaid hääli. Sunnin end liikumatuks, surun maha väiksemagi värina, mis võiks reeta, et olen ärkvel. Sammud muutuvad valjemaks, kui mehed läbi kongi sammuvad. Kogun end, oodates karme käsi ja peksu, mis oli vältimatu. Aga mehed jäävad keset kongi seisma ja vestlevad omavahel edasi. Näis, et nad olid milleski eriarvamusel. Taipan ootamatult, et nad ei räägi saksa keeles. Teritan kõrvu, et paremini kuulda. "... liiga haige," ütleb üks hääl. See pole vene ega mingi muu slaavi keel. Inglise keel! Mu süda võpatab.

"Me peame ta päästma." Avan kiiresti silma. Kaks tumerohelistes vormirõivastes meest seisavad mu kongis. On nad britid? Ameeriklased? Kissitan ja püüan edutult tuvastada lippu, mis ehib nende varrukaid. Kas meid on päästetud?

Lühem mees seisab minu poole seljaga. Näen üle tema õla teist meest, kes näitab käega ukse poole. "Ta tuleb päästa," kordab mees vihase häälega. Lühem raputab pead.

Mul tuleb võita nende tähelepanu. Püüan end istuli ajada, kuid valu on selleks liiga suur. Hingan sügavalt sisse ja kõhatan ja tõstan pisut kätt. Ukse poole näidanud mees pöörab pilgu minu poole. "Kas näed?" hüüab ta üle õla ja ruttab minu juurde. Teine

mees ei pööra ümber, kuid vangutab pead ja sammub kongist välja.

Sõdur põlvitab minu kõrvale. “Tere.”

Avan suu, et vastata, kuid mu kõrist kostub vaid madal korin. “Tasa.” Mees surub endale sõrme huultele. Noogutan väheke ja mu põsed tõmbuvad punaseks. Mees puudutab mu kätt. Tõmbun eemale. Inimestega kokku puutumine on minu jaoks nii kaua tähendanud vaid piina. “Ära karda,” ütleb ta vaikselt. Sõdur näitab lipule oma varrukal. “Ameeriklane. Ära karda.” Ta sirutab uuesti käe välja, seekord pisut aeglasemalt, ja ma sunnin end rahulikuks, kui ta mu käe üles tõstab ja oma suured, parkunud sõrmed mu randmele surub. Olin juba peaaegu unustanud, et inimese puudutus võib olla nii õrn. Ta katsub mu pulssi ja tõstab teise käe mu laubale. Mehe kulm tõmbub kortsu. Ta hakkab kiiresti inglise keeles vadistama ja tema sinised silmad liiguvad edasi-tagasi. Ma raputan kergelt pead. Ma ei saa aru. Mees jääb poole sõna pealt vait ja tema kahvatutele põskedele kerkib õrn puna. “Anna andeks.”

Ta võtab vöölt metallist plasku, avab selle ja valab korgi sisse pisut vedelikku. Siis paneb ta mulle käe kaela taha. Lasen end tema sooja puudutuse peale lõdvaks. Mehe varrukas lõhnab mulla järele ja äratab minus lapsepõlvemälestuse: männiokkad metsa all. Ta kergitab mu pead nii õrnalt, nagu hoiaks ta imikut, ja tõstab korgi mu suu juurde. “Joo.” Neelan vett, mida ta mulle suhu kallab. See on soolane, pisut metalse maitsega, kuid mul on sellest ükskõik. Joon esimese korgitäie tühjaks ja teise samuti.

Juues silmitsen sõduri nägu. Ta on minust ainult paar aastat vanem, kõige rohkem kakskümmend kolm või neli. Tema tumedad juuksed on külgedelt väga lühikesed, kuid pealt laines. Mehe näoilme on tõsine, kuid naerukurrud silmanurkades ütlevad mulle, et ta on palju naeratanud. Ta on lahke moega. Ja nägus.

Pam Jenoff

Tajun äkitsi teravalt oma määrdunud vanglakleiti ja pulstunud lokke, mis on porist ja verest läbi imbunud.

Võtan viimase lonksu. Ja siis vajun ma pingutusest väsinuna lõdvaks ning sõdur langetab mu pea õrnalt põrandale tagasi. Ära lase mind lahti, tahan ma öelda, kui mees käe mu kaela alt ära tõmbab. Tema puudutus on juba nii tuttav, lohutav. Selle asemel naeratan, püüdes nõnda oma tänu edasi anda. Mees noogutab, tema silmad on suured ja kurvad. Tajun, kuidas ta mõtiskleb selle üle, kuidas ma küll siia sattusin ja kes mind ometi niimoodi kohtles. Ta ajab end püsti. Satun paanikasse ja püüan kätt välja sirutada, et temast kinni haarata.

“Rahune.” Sõdur põlvitab uuesti minu juurde ja näitab peaga kongiukse suunas. “Arst.” Ta tahab mind aidata. Lõdvestun pisut, kuid hoian temast ikka veel kinni. “Rahune,” kordab ta aeglaselt ja pigistab mu kätt. “Sa saad siit välja.” Välja. Mu silmad hakkavad kipitama. Õudusunenägu on läbi. Mul on seda raske uskuda. Üksik tuline pisar voolab mööda mu põske alla. Sõdur sirutab käe ja pühib selle ära.

Ta kõhatab ja puudutab vaba käega oma rinda. “Paul.”

Paul. Vaatan talle pärani silmi otsa ja kordan mõttes tema nime. Ma ei tea, kas suudan rääkida. Aga ma tahan, et ta teaks ka minu nime. Neelatan ja tõmban sügavalt hinge. “M... Marta,” õnnestub mul üle huulte saada. Siis vajun ma pingutusest ja ülelamistest räsituna uuesti pimedusse.